

РЕШЕНИЕ

№ 2635

гр. София, 20.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.04.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Христо Минев

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2250** по описа за **2021** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Делото е образувано по касационна жалба на С. Б. Т., [ЕГН] срещу Решение №20026532 от 28.01.2021г. по НАХД 8589/2020г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 99-и състав, с което е изменено Наказателно постановление /НП/ № 42-0000194 от 26.03.2020 г., издадено от Директор на РД „Автомобилна администрация” – [населено място], с което за нарушение на чл.31, ал.1, т.5 от Наредба № 34 от 06.12.1999 г. за таксиметров превоз на пътници, издадена от Министъра на транспорта /Наредбата/ на касатора е наложено административно наказание глоба в размер на 500 лева, на основание чл.93, ал.2 от Закона за автомобилните превози /ЗАвПр/, като е намален размерът на наложеното наказание на 100 /сто/ лева.

В касационната жалба се сочи, че решението на въззивния съд е необосновано и неправилно. Счита за недоказано посоченото в НП нарушение. Моли за отмяна на оспореното решение и потвърденото с него НП.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. Я., който поддържа жалбата, като изтъква, че районният съд не е ценил в цялост всички събрани по делото доказателства и не ги е анализирал. Соочи, че когато доверителят му е спрян за

проверка не е извършвал таксиметрови услуги и таксиметровият апарат не е работил. Моли съда да уважи касационната жалба.

Ответникът – Регионална Дирекция „Автомобилна администрация“ - С. не се представлява в съдебно заседание и не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура- прокурор К. счита решението на СРС за правилно.

Административен съд София–град, XIII касационен състав, като взе предвид допустимостта на касационната жалба - като подаден в срок и от лице, страна във въззивното производство, както и срещу подлежащ на касационен контрол пред настоящия съд съдебен акт, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

За да постанови решението си въззивната инстанция е приела за установена следната фактическа обстановка: На 06.02.2020 г., около 17:50 часа, свидетелят Д. Ц. - инспектор при РД „АА“ – С., заедно със своя колега Г. Н., извършили проверка на С. Б. Т., който бил водач на лек таксиметров автомобил марка „Хюндай“, модел „Акцент“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на [фирма].

Таксиметровият автомобил се намирал в [населено място] на [улица], преди кръстовището с [улица]. Същият бил с поставен открит знак „такси“ и включен електронен таксиметров апарат с фискална памет на свободен режим /зелена светлина/. Бил разпечатан дневен финансов отчет, видно от който водачът извършвал таксиметрова дейност към момента и за деня имал общо 11 курса на стойност 61,74 лева. При проверката обаче Т. не представил пътна книжка, издадена от превозвача.

Срещу касатора бил съставен АУАН № 276228 от 06.02.2020 г. за нарушение на чл.31, ал.1, т.5 от Наредба № 34 от 06.12.1999 г. на МТ. Актът бил подписан от актосъставителя и един свидетел присъствал при установяване на нарушението, след което бил предявен на нарушителя, който го подписал с отбелязване, че пътната книжка била забравена от него и щял да я предостави.

АНО счел изложената в акта фактическа обстановка за категорично доказана и въз основа на него издал процесното НП.

СРС е приел, че НП и АУАН са издадени от компетентни органи в рамките на тяхната компетенция, съдържат всички необходими реквизити, посоченото в НП нарушение е безспорно извършено. Установено е, че в случая е налице хипотезата на чл.3, ал.2 от ЗАНН, тъй като до влизане в законна сила на НП за посоченото нарушение е в сила налице по-благоприятна санкционна норма, тъй като предвижда по-нисък размер на наложеното наказание, поради което е редуцирана от 500 лева на 100 лева.

Решението е правилно.

Настоящият касационен състав счита, че районният съд е спазил служебното начало като за изясняване на фактическата обстановка по делото са събрани достатъчно писмени и гласни доказателства, които са обсъдени поотделно и в съвкупност и наведените оплаквания в жалбата се явява неоснователни.

Установено е по делото, че при проверка от контролните органи на съответната

дата и място касаторът като водач на таксиметров автомобил не е представил пътна книжка. Съгласно посочената като нарушена разпоредба на чл.31, ал.1, т.5 от Наредба № 34 от 1999г. за таксиметров превоз на пътници при управление на таксиметров автомобил (в редакцията от ДВ. бр.69 от 11 Септември 2012г.), водачът е длъжен да носи на разположение за проверка посочените в т.1-8 на разпоредбата документи, в това число и пътна книжка, издадена от превозвача.

В случая по делото е категорично доказано, че Т. в качеството му на водач на таксиметров автомобил и осъществявайки таксиметрова дейност към момента на проверката, не е представил на проверяващите го пътна книжка, издадена от превозвача към датата на проверката и тази констатация в акта и в НП, потвърдена при разпита на актосъставителя не е оборена в хода на съдебното производство с доказателство за обратното. Предвид това правилен е изводът на СРС за доказано извършване на нарушението от касатора, а възраженията му са подробно обсъдени от въззивния съд с мотиви, които настоящата касационна инстанция споделя изцяло.

Правилни са правните изводи на районния съд досежно приложението на чл. чл.3, ал.2 от ЗАНН. Към момента атакуваното НП все още не е влязло в законна сила, а действаща от 07.07.2020г. разпоредба на чл. 93, ал.2 от ЗАвПр е по-благоприятна за нарушителя, тъй като предвижда по-нисък размер на административното наказание „глоба”, поради което правилно е изменено наказателното постановление в частта относно размера на наложената „глоба“.

Касационната инстанция възприема мотивите на СРС, че нарушението не е маловажен случай по чл.28 от ЗАНН, тъй като няма основание да се приеме с аргумент от чл.93, т. 9 от НК, че случаят разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения по чл.93, ал.2 от ЗАвП.

По тези съображения касационната жалба е неоснователна, не се установи касационно основание по чл. 348, ал.1 вр. ал. 2 от НПК, а въззивното решение като валидно, допустимо и издадено в съответствие със закона, следва да бъде оставено в сила.

На основание изложеното и чл. 221, ал.2 АПК вр. чл. 63, ал.1 АПК, XIII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20026532 от 28.01.2021г. по НАХД 8589/2020г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 99-и състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.